

CORNELIA ALEXOI

TEATRUL CA UN
ALTAR-FORTĂREAȚĂ

Patru dramedii

eLiteratura

CUPRINS

- 7 Cum mai stai cu dragostea?
43 Fața nevăzută a visului împlinit
83 Ochelarii dragostei
127 Tații iartă mai greu

CUM MAI STAI
CU DRAGOSTEA?

Personajele (în ordinea intrării în scenă):

Carmen, 30 ani

Filo, 25 ani

Ațiunea se petrece în zilele noastre, la începutul toamnei, într-un bar dintr-un cartier bucureștean, după-amiaza devreme.

La ridicarea cortinei, **Carmen** e așezată la masă și își pune zahăr în cafea, uitându-se, din când în când, spre ușa de la intrare. Apoi, își aranjează cu nervozitate sacoul elegant, soarbe ușor din cafeaua încă aburindă și aruncă o privire disperată spre ceasul de la mână.

În mijlocul mesei, se află încă o ceașcă cu cafea, pe a cărei farfurioară e pusă o linguriță și, ceva mai încolo, două pahare cu suc, fiecare având câte un pai multicolor înăuntru, două zaharnițe minuscule, plus un suport cu

șervețele roșii. (Toate aceste obiecte vor juca un rol important în desfășurarea acțiunii, astfel că, niciunul dintre ele, nu trebuie să fie omise.)

Filo (intră grăbită, potrivitându-și geanta pe umăr și ținându-și cu o mână pălăria cochetă): Mă aștepti de mult timp? (Surâde ingenuu.)

Carmen (cu un zâmbet fals): Pentru a auzi ce scuze o să inventezi tu acum, aș fi fost în stare să aștept toată viața! (Schimbă brusc tonul, trecând în registrul grav.) Păcat numai că trebuie să mai și muncesc; și timpul meu înseamnă bani!

Filo (se așază pe scaunul din fața ei, apoi pune geanta și pălăria pe scaunul alăturat): E, cumva, o întâlnire de afaceri, draga mea? Ai spus că ne vom relaxa, dar văd că molima secolului mi-a invadat auzul de cum am intrat. Hai, **Carmen**, liniștește-te... Banii n-aduc fericirea!

Carmen (săgetând-o cu privirile): Numai dacă-s mulți, ar fi fost continuarea adecvată situației în care am rămas eu, după ce am plătit și cafeaua ta!

Filo (râzând veselă): No problem... Mă voi revanșa, doar nu-ți datorez un Cadillac.

Carmen (căzând o clipă pe gânduri): Auzi?... Las-o moartă cu cafeaua, dar asta cu... Cadillacul... mai vedem... O să te prind eu în plasă, să-mi vii cu Cadillacu-n băătăură!

Filo (amuzată): Da, da, da... Regatul meu pentru... un Cadillac! De, s-a schimbat lumea, s-au schimbat cerințele.

Carmen: Bineînțeles. Vorbim de cai putere acum, doar nu era să aspir la vreo mârțoagă à la Bisisica, nu?

Filo (râzând ironic): Bisisica era oaie, nu mârțoagă.

Carmen (dând din mână a lehamite și vorbind pe un ton din ce în ce mai agresiv): Tot aia! Aceeași Mărie cu altă pălărie! Oricum, ideea era că, în seara asta, aș fi vrut să predau un eseu. Știi că lucrez pe două fronturi, ca să nu fiu oaia neagră printre colegii mei de bani gata.

Filo (împăciuitoare): Ei, haide, nu-i deloc rău să te poți baza pe forțele proprii. Dacă-ai învățat să prinzi singură pește – ca să nu aștepți după îmbucătura gata mestecată – înseamnă că faci parte din noua ordine mondială... Deci, viitorul îți va surâde cu toată fața!

Carmen: Păi, din ordinea, de care ai pomenit, face parte și punctualitatea. Tu vrei să te lași de căruță?

Filo (în defensivă): Eu eram gata de decolare de pe la vreo unșpe, ținând cont de faptul că azi am dat bir cu fugiții de la serviciu... Dar – când să ies pe ușă – mama, care tocmai primise un telefon de la sora mea, m-a tras de mânecă, să-mi spună bomba zilei... Pe urmă, a trebuit să-i ridic moralul... Ceea ce n-a fost tocmai ușor...

Carmen (dându-și ochii peste cap): Și... bomba zilei care-a mai fost?...

Filo (pe un ton care anunță o mare nenorocire): Sora mea se mărită cu un neamț!

Carmen (strâmbându-se sarcastic): A, un român neaș ar fi fost mai pe gustul mamei tale, nu?

Filo (răspicat): Problema nu ține de etnia omului, dragă, ci de faptul că sora mea va pleca din țară, că mama o va vedea doar o dată pe an et caetera...

Carmen (privind-o galeș, pe sub gene): Transmite-i, te rog, mamei tale, din partea mea, că... mai răuț / e mai drăguț... În plus, nu va mai avea cine s-o muștruluiască, toată ziua, că se-mbracă prea tinerește pentru vârsta ei. (Înainte de a continua, soarbe scurt din cafea, clipind repede.) În tot răul e și-un bine, întotdeauna.

Filo (indignată): Asta de unde-ai mai scos-o?... Sora mea chiar nu e genul care s-o muștruluiască pe mama, pentru nimic; nu numai pentru modul în care se-mbracă.

Carmen (cu nonșalanță, punându-și o linguriță de zahăr în cafea și amestecând încet): A, nici ea?! De tine eram sigură, că n-o faci... Păi, atunci cine o să-i spună că obișnuiește să sară peste cal – în multe privințe – însă cu vestimentația chiar o dă-n bară?

Filo (enervată de-a binelea): Ți l-a furat cumva pe Făt-Frumosul tău sau de ce ți-a cășunat așa pe ea?!

Carmen: Stai liniștită, Făt-Frumosul meu nu e gerontofil.

Filo (redevenind zâmbitoare): Dragostea e oarbă, scumpo... Bine-a zis... cine-a zis... Are legile ei și... vorba poetului: „Nu cerceta aceste legi / Căci ești nebun de le-nțelegi”! (Se ridică brusc și caută ceva în geantă.) Uf, era să uit... Sora mea nu va fi mâine în oraș, așa că m-a rugat să-ți dau azi cadoul, din partea ei, pentru ziua ta de naștere. (Scoate apoi din poșetă o mască venețiană, ornamentată cu pene și o așază pe masă, în fața lui **Carmen**.)

Carmen (vădit încântată, își pune masca la ochi): WOW!

Filo (râzând copilărește și bătând din palme): Parc-ai fi Julieta în dizgrație! (Se așază din nou pe scaun.) Dar nu-ți face griji. Cine te iubește, te va iubi și-așa!

Carmen: Se putea să-ți placă ție? Dar, mă rog... „De gustibus non est disputandum”... (Își scutură capul, pentru ca penele măștii să se miște ușor, de parcă ar fi bătute de vânt.) Eu simt deja un vânticel al schimbării în aer...

Filo: Păi, cum de nu?... Hai, ridică ancora!... Principii d’Azzurro își pierd repede răbdarea. Mai ales când au de așteptat o Cosânzeană mai purie...

Carmen: Ce-i al tău e pus deoparte, dragă... Întotdeauna. Și-apoi, bunica mea spunea că... găina bătrână face zeama bună.

Filo (bând din paharul cu suc): E cazul să facem un update la proverbele de soiul ăsta. Nu mai corespund deloc noilor cerințe.

Carmen (aplecându-se mult peste masă și zâmbind ironic): S-o crezi tu! La timpuri noi, oameni noi. Află că sunt destui Adoniși gata să-și facă flamura din osânza, burdușită cu „verzișori”, a unei old hen. Dear...

Filo (exasperată): Aoleu, dar ce-i cu tine astăzi că-mi prezinți lumea în culori așa de sumbre?!... (Ridică paharul spre ea.) Hai, scoate leoaica din tine și privește partea plină a paharului!

Carmen (cu aceeași atitudine ironică de mai înainte): Păi, când partea plină mai e doar de două degete – ca acum, de pildă – partea goală e cea care-ți sare-n ochi. Trebuie să faci un efort de imaginație mult prea mare, să zici că-i albă, când e clar ca bună ziua, că-i neagră...

Filo: Nu mi s-a părut că stai chiar așa de rău la capitolul imaginație, când a fost să-i cauți nod în papură mamei mele.

Carmen (sărind în picioare și trăgându-și masca de pe față): Auzi? Hai să tăiem odată nodul gordian și să le spunem lucrurilor pe nume! Înțeleg că-ți iubești mama, dar prăpastia dintre generații nu-i nici ea doar... așa... o vorbă-n vânt. Când e cazul, trebuie să știm să ne apărăm drepturile. Crede-mă, era

dreptul tău astăzi să pui picioru-n prag și să te faci nevăzută, ca să fii punctuală la întâlnirea cu mine. Dacă ai fi făcut-o, acum traiectoria discuției noastre ar fi fost cu totul alta... Și starea noastră de spirit, așijderea! (Se ambalează din ce în ce, ajungând în final la un ton plângăreț.) Acum, m-am încărcat negativ și nu voi mai avea energia optimă, pentru a-mi termina diseară lucrarea!... Universul e o mașinărie foarte bine pusă la punct, **Filo**. Cei care-mi vor citi eseul, vor simți o stare de inconfort, dacă eu nu sunt îmbibată cu lumină, când scriu acele rânduri... Și rezultatul?... Nu vor mai fi entuziasmați de modul în care mi-am îndeplinit sarcina și mă vor plăti mai puțin!... (Cade pe scaun, deznădăjduită.)

Filo (râzând cu poftă): A, asta era... Și eu care eram gata să cred că ți-a pus Dumnezeu mâna-n cap și-ai făcut un salt spiritual, atât de spectaculos, încât l-ai întrecut și pe Papa de la Roma! Dar – văd că tot zeul BAN îți umple sufletul și tot debusolată ai rămas, oaie rătăcită, ce ești.

Carmen (printre lacrimi): Lumea în care trăim pune semnul egal între bani și valoare, draga mea... Nu e invenția mea personală!

Filo: Ah, păi... tocmai aici e buba! Ar trebui s-avem și contribuția noastră personală, la evoluția lumii în care trăim.

Carmen (ștergându-și lacrimile cu dosul palmelor): Vezi c-ai început să folosești limbajul de lemn. Comunicarea modernă s-a mai desțelenit...

Filo (jucând uimirea): Vrei să spui că românii nu mai au cultul țelinei?... (Râde, privind-o cu subînțeleș.) Atunci, nu mă mai mir că a scăzut așa natalitatea.

Carmen: Apropo. Probabil mai sunt și excepții, că barmanița noastră a dispărut cam demultișor după ușa de colo. (Face un semn din cap, indicând ușa care duce la oficiu.)

Filo: Spre norocul ei, aș spune. Poluarea asta fonică, produsă de tine, în ultimele minute, ar fi băgat-o sigur în spital! (Pauză mică, în care bate darabana în masă, privind-o fix pe **Carmen**, cu ochii îngustați.) Adevărul e că și pe mine m-a afectat, așa că, dacă vrei să nu-mi iau tălpășița, numără în gând până la zece... Oi sau ce vrei tu... Și... (Se ridică de pe scaun, după care se apropie amenințător de **Carmen**, punându-și palmele pe umerii ei și strângându-o cu putere.) RELEX...

Carmen (nemulțumită): Mmmmîî!

Filo: Ai numărat sau doar ai mârâit?

Carmen (strâmbându-se de durere): Aaaa-ambele...

Filo (tocându-i umerii cu laturile palmelor): OK. Și te-ai calmat, nu? (O cuprinde apoi de încheieturile mâinilor și o lovește peste față cu propriile ei palme.) Rețeta asta nu dă greș.

Carmen (se răsuțește pe scaun și o calcă, furioasă, pe laba piciorului): Ai uitat de tratamentul personalizat. Doar ăla e sfânt!

Filo (mascându-și durerea cu un zâmbet, se retrage spre locul ei): Atunci... e clar că nu ne interesează; doar n-avem de gând să ne călugărim.

Carmen (încuviințând cu hotărâre): Ai dreptate. Morții cu morții și viii cu viii. (Se încruntă și face o pauză scurtă, străduindu-se parcă să înțeleagă ceva.) Dar... de ce m-ai pus, dragă, să număr oi, că nu-nțeleg?

Filo (cu un zâmbet în colțul gurii): Dar ce-ai fi vrut să numeri?... Juni primi?

Carmen: Nu, că nu sunt genul meu.

Filo (se așează din nou pe scaun și o privește lung, amuzată): Nu se pot compara cu peștișorii de aur, nu-i așa?

Carmen: Nici pe departe!

Filo: Totuși, eu aș vrea să-ți fac o propunere... așa... mai de suflet. Știi că sunt o romantică incorrigibilă.

Carmen (plictisită): Mă rog, nimeni nu e perfect. Când o să te dai și tu cu capul de pragul de sus, vei vedea că romantismul nu-i decât fantezia umană la cote maxime.

Filo (cu entuziasm): Exersarea fanteziei e întotdeauna în beneficiul nostru! Ne propulsează – automat – pe PLUS! Deci: hai să ne imaginăm c-am fost –